

Forfatter: Quaade, George Joachim

Titel: BREV TIL: Frijs, Christian Emil Krag-Juel-Vind FRA: Quaade, George Joachim (1867-05-31)

Citation: Quaade, George Joachim: "BREV TIL: Frijs, Christian Emil Krag-Juel-Vind FRA: Quaade, George Joachim (1867-05-31)", i *Det nordslesvigske Spørgsmaal, 1864-1879 - aktstykker og breve til belysning af den danske regerings politik (1. bind)*, Henrik Koppels Forlag, s. 452. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001825006-001-shoot-L0018250060010288.pdf> (tilgået 03. juli 2024)

Anvendt udgave: Det nordslesvigske Spørgsmaal, 1864-1879 - aktstykker og breve til belysning af den danske regerings politik (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kammerherre Quaade, *Gesandt i Berlin, til Udenrigsminister Grev Frijs.*
Berlin, 31. Mai 1867.

Deres Excellence,

. . . Hans kongelige Høihed Hertugen af Østergothland,¹⁾ som indtraf her den 24de d. M. paa Tilbagereisen fra Paris, fortsætter først idag sin Reise til Stockholm, da Han har forlænget sit herværende Ophold paa Grund af Keiseren af Ruslands Ankomst.

Da jeg fra tidligere Tider har den Ære at være kjendt af Hs. kgl. Høihed, har jeg gjort Høisamme min Opvarnting. Prindsen paalagde mig at bede Deres Excellence anbefale ham hos Deres Majestæter Kongen og Dronningen, samt berørte ogsaa det nordsløvigske Spørgsmaal. Dette Spørgsmaal havde dannet en væsentlig Gjenstand for en længere Samtale, Hs. kgl. Høihed havde haft med Grev Bismarck, hvilken Sidste vel havde viist sig personlig meget stemt for en fyldestgjørende Ordning af Forholdet til Danmark; men det var dog af Ministerpræsidentens Yttringer tydeligt fremgaaet, at der idetmindste for Tiden var uovervindelige Hindringers. 453for Tilbagegivelsen af Sundeved og Als. Desværre bestyrkede Prindsens Udtalelser den Mening jeg ved Samtaler med mine Colleger i den sidste Tid har kunnet danne mig om den Stemning der med Hensyn til hiint Spørgsmaal for Øieblikket er den herskende hos de europæiske Cabinetter. Lord A. Loftus har yttret sig for mig ganske som jeg af General Bülow's Rapport af 21de d. M. seer at den engelske Udenrigsminister har udtalt sig, og medens Herr Oubril har viist megen personlig Sympathie for Spørgsmaalets gunstige Løsning, har Herr Benedetti, da jeg meddeelte ham Indholdet af min Samtale med Grev Bismarck den 15de d. M., indskrænket sig til at høre denne min Meddelelse. Jeg maatte saaledes ansee det som afgjort, at Ambassadeuren ialfald ingen Instructioner havde, og jeg har heller ingen Grund til at antage at han senere har faaet saadanne, hvilket ogsaa forekommer mig at stemme med hvad General Bülow meddeler i den ovennævnte Rapport. Grev Wimpffen har der aldeles Intet været bekjendt om det i Begyndelsen af denne Maaned af den preussiske Regjering i Kjøbenhavn foretagne Skridt. Hans Yttringer om dette Skridt kunne fortolkes som om han eller maaskee hans Regjering betragtede det som en Handling, hvis eensidige Udførelse kunde gjøre dens Berettigelse tvivlsom.

Under disse Omstændigheder er det for mig et meget stort Spørgsmaal, om der kan ventes en blot nogenlunde kraftig Medvirkning af de europæiske Cabinetter til Sagens tilfredsstillende Løsning, og det vilde derfor, naar jeg skulde tillade mig en Meningsyttring, forekomme mig rigtigst, at den kongelige Regjering ikke for Tiden prøvede paa at erholde en saadan Medvirkning, men derimod indskrænkede sig til at holde hine Cabinetter i Kundskab om Sagens Stilling og Gang, samt handlede og yttrede sig som om den haabede af Preussen selv at opnaae en Løsning der vilde tillade Grundlæggelsen af en varig god Forstaaelse mellem Danmark og Preussen. Jeg er naturligviis ikke blind for den Mulighed, ats. 454det ovenomhandlede Skridt kan være foretaget for at bane den preussiske Regjering Veien til at unddrage sig den ved Freden til Prag overtagne Forpligtelse; men i Betragtning af den hele europæiske Tilstand, synes der mig dog for Øieblikket ikke at være andet Valg end at vise den preussiske Regjering den størst mulige, skjøndt naturligviis af den nødvendige Forsigtighed, ledsagede Tillid

Jeg havde igaar en Samtale med den preussiske Understatssecretair, hvem jeg havde spurgt om der herfra i disse Dage var afgaaet nogen yderligere Instruction i det omhandlede Anliggende til den preussiske Gesandt i Kjøbenhavn, et Spørgsmaal som han besvarede benægtende; og ved denne Leilighed udtalte Herr von Thile endnu bestandig det Haab, at en for begge Parter antagelig Ordning dog tilsidst skulde vise sig mulig. Jeg havde, idet jeg udtrykkelig nævnede Sundeved og Als, fremhævet, at en saadan Ordning ubetinget forudsatte, at ingen væsentlig Deel af den danske Nation fremdeles forblev under fremmed Herredømme, og Herr von Thile imødegik ikke denne Sætnings Anvendelse paa hine tvende Punkter, men indskrænkede sig til at bemærke, at man fandt Danske og danske Sympathier lige ned til Altona, hvortil jeg svarede, at det jo var uundgaaeligt, at der altid forblev nogle Danske under preussisk Herredømme. Herr von Thile tilføiede, at Sagen var forbunden med de største Vanskeligheder, og at dens Ordning fordrede baade Tid og megen Varsomhed og Delicatesse i Behandlingen fra begge Sider.

Forinden jeg for denne Gang forlader det sløvigske Spørgsmaal, skal jeg endnu anføre, at en [af] mine herværende Colleger¹⁾, der ikke repræsenterer en Stormagt, i disse Dage har yttret for mig, at han havde Grund til at troe, at Kongen af Preussens nu forestaaende Ophold i Paris vilde foranledige en for Danmark gunstig Vending i hiints. 455Spørgsmaal, fordi det var Preussen meget om at gjøre at vinde Sympathier i Europa i nærværende Øieblik. Jeg maa imidlertid tilføie, at jeg ikke har fundet denne Yttring bestyrket fra andre Sider. . . .

Quaade.

Modtaget 2. Juni 1867.